

Og som han nu sad der og saae paa, hvorledes Par efter Par langsomt steg ned imod Stranden — altid Kvinde med Kvinde og Mand med Mand; saae, hvorledes de alle et Øjeblik standsede ved Foden af Stien, ligesom overvældede af Skæret fra Himmel og Hav, og derpaa søgte sig Siddepladser paa Skrænterne, — blev han slaaet af det Navn „Kirken“, hvormed Befolkningen havde døbt denne Plads. Han fik i dette Øjeblik selv en Fornemmelse af at være Vidne til en Kirkegang; højtideligere end nogen, han hidtil havde deltaget i. I lange Rækker sad tilsidst den hele Menighed omkring ham paa de terrasseformede Skraaninger — Kvinderne nederst, med Kjöleskørtet samlet i Skødet og Lommetørklædet mellem Hænderne, nogle i store, sorte Kirkehætter, andre i deres pragtfulde Gyldenstykkets Huer, der i det svindende Dagskær straaede om deres Hoveder som Helgenglorier. I Rækkerne ovenover sad Mændene med Armene tungt støttede paa de optrukne Knæ. Og allerøverst saaes en Gruppe Børn, der laa med Haanden under Kinden og kiggede ned — ligesom de hvilende Engle mellem Skyerne paa gamle Alterbilleder.

Dette Indtryk af Kirke forstærkedes yderligere, da der nu blev ganske tyst rundt om paa Skrænterne. De unge Piger henne i Baaden var begyndt at synge. Med Armene om hinandens Liv og Ansigterne vendt imod Søen sang de en gammel, from Aftensang:

Nu trækker Bonden sit Hors i Stald,
nu søger hvert Kryb sin Rede;
den Smaafugl tier i Skovens Hal,
og Ræven bortlakker ad Hede.

I Vesterleden en Borg saa rød
sig hæver bag gyldne Banker.
Did vandrer at hvile i Himlens Skød
de dagtrætte Mennesketanker.